

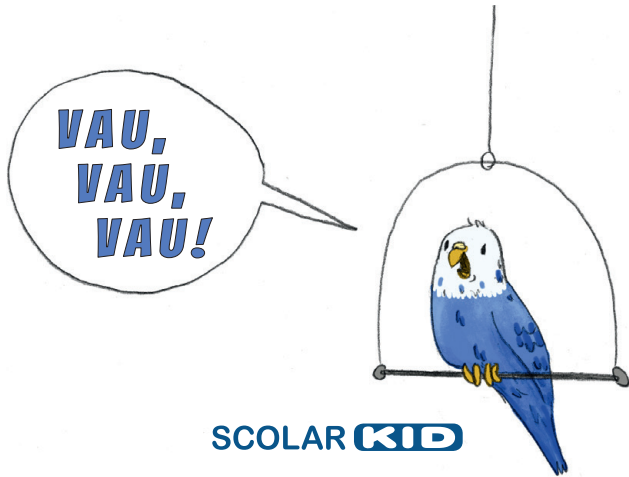
Első olvasmány

Gina Mayer

A titokzatos kislány

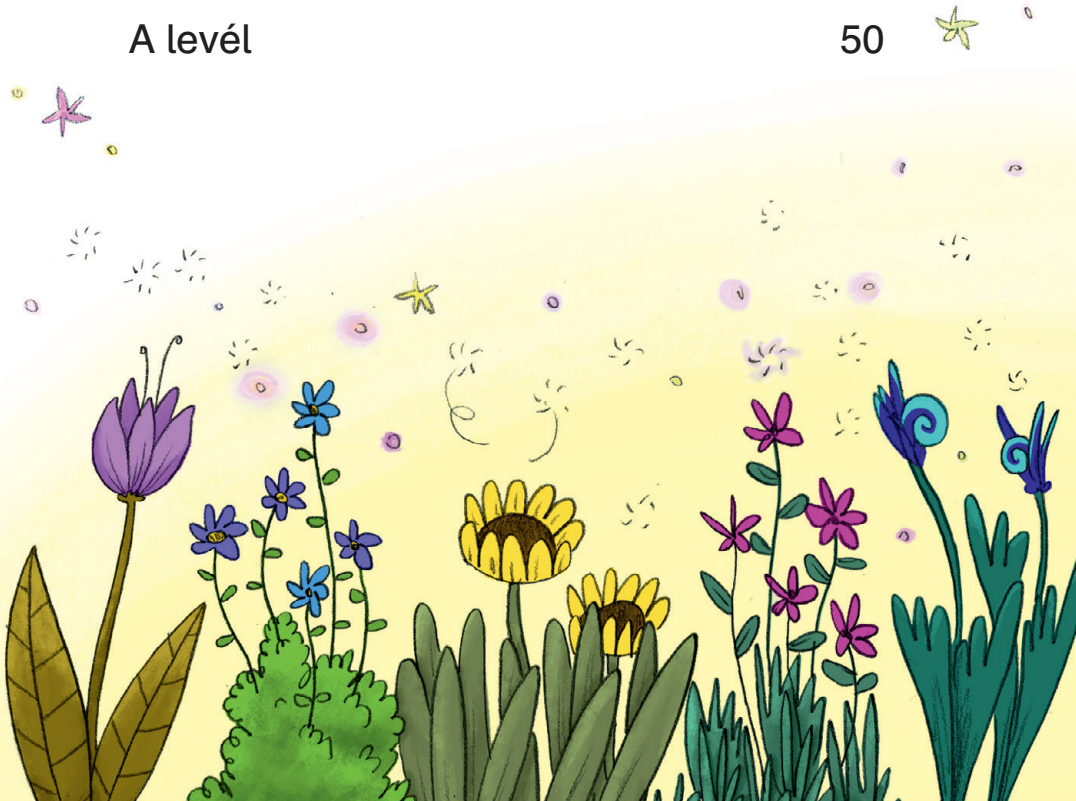
Horst Hellmeier képeivel

SCOLAR KID

Tartalom

Az egyensúlyozó rúd	10
Emma tehet mindenről	21
A varázskönyv	28
Kérlek, nyisd ki!	40
A levél	50

Üdvözlünk

a varázslatos virágboltban!

Abigél néni egy virágbolt tulajdonosa. Mindenki tudja, hogy a háza mögött varázsvirágok nőnek, mert Abigél néni egy virágvarázsló.

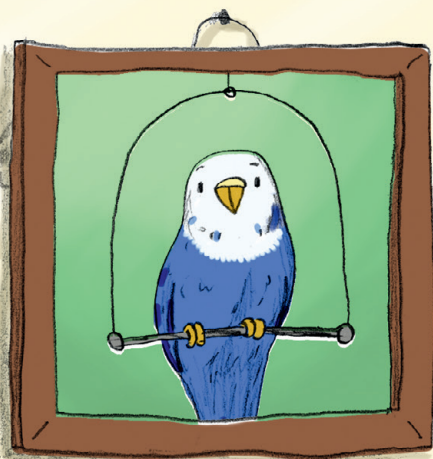
A virágoskönyv egy ősrégi varázskönyv. Ha az olvasója varázslatos képességekkel rendelkezik, akkor megmutatkozik előtte az a varázsvirág, amelyre az adott helyzetben éppen szüksége van.

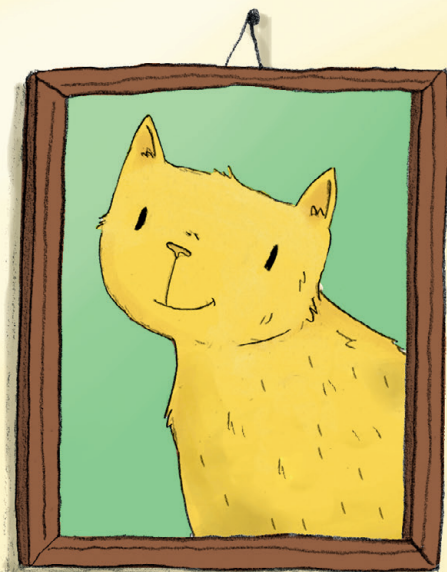
Viola varázslatos képességekkel rendelkezik, de még nem használhatja a virágoskönyvet, mert túl kicsi hozzá.

Madonna kisasszony
Abigél néni törpepapagája. Tud beszélni, és be nem áll a szája.

Nelson úr Abigél néni kandúrja. Sok varázslatos titkot ismer, és néha segít Violának.

Az egyensúlyozó rúd

- Ez nagyszerű! – kiált fel Abigél néni.
- Már majdnem készen vagyunk!
- Violával épp málnát szednek, ami egy nagy bokorban termett a hátsó udvaron.
- Abigél néni kosara már majdnem tele van.
- Hm, ennek a gyümölcsnek nagyon jó az illata!
- És mit csinálunk belőle? – kérdezi Viola.
- Gyümölcskását – válaszolja Abigél néni. – Az lesz a vacsora.
- Fantasztikus! – örvendezik Viola.
- Nagyon szereti a gyümölcskását. Ahogy Nelson úr, Abigél néni kandúrja is.
- Miauuu! – nyávogja, és nyújtózkodik.
- Amíg Abigél néni és Viola gyümölcsöt szedtek, Nelson úr a napon feküdt és aludt.

Ébredés után a kandúr rögtön szaglászni kezd.

– Segíthetek neked a főzésben? – kérdezi Viola a nagynénjétől.

Abigél néni megrázza a fejét.

– Hagyd csak. Megérdemled, hogy pihenj egy kicsit. Szedek még a fűszernövényekből, mielőtt visszamegyek a házba.

Leteszik a kosarat, és kinyitják a kertkaput, ami mögött gyönyörű virágok nyílnak.

Nagyon színesek és csodálatosan illatoznak – csak Abigél néni és Viola tudja, hogy valójában varázsvirágok!

– Rendben van – mondja Viola. – Akkor elmegyek a játszótérre.

– Miau! – Nelson úr lustán elnyújtózik, aztán visszaalszik. Hiszen tudja, hogy még beletelik egy kis időbe, amíg elkészül a gyümölcskása.

A játszótéren sokan vannak. A gyerekek hintáznak, csúszdáznak és fociznak.

A homokozóban egy hosszú, barna hajú lány ül, és egy nagy homokvárat épít.

– Játshatok veled? – kérdezi Viola.

A kislány meglepetten felnéz.

– Úgy érted, velem? – csodálkozik.

– Hát persze – válaszolja Viola.

– Miért akarsz velem játszani? – érdeklődik a kislány.

– Együtt játszani sokkal jobb, mint egyedül. – Viola leül a kislány mellé. – Violának hívnak.

– Emma vagyok – mondja a kislány. – Mit játszunk?

– Építsünk egy tornyot a váradra – javasolja Viola. – És egy árkot is köré.

Azzal neki is kezdenek. Miután elkészülnek, százszorszáppal, pitypanggal és szép kövekkel díszítik fel az építményt.

Utána bújócskázni kezdenek.
Viola a játszóvár mögé rejtőzik. Elég sokáig tart, míg Emma megtalálja. Most Violának kell megkeresnie őt. Tizenötig számol, aztán átkutatja az egész játszóteret, hogy rábukkanjon Emmára. De sehol sem találja. Sem a homokozó, sem a hinták mögött nincs

– és még hátul, a fák és a bokrok mögött sem. Na de ilyet!

– Emma! – kiabálja Viola. – Hol vagy?

– Hazament – válaszol egy magas, zöld szemű fiú, aki hirtelen ott termett Viola előtt.

– Hogyhogy? – kérdezi Viola. – Hiszen az előbb még együtt játszottunk!

– Én a helyedben nem játszanék vele – mondja a fiú.

– Miért? – csodálkozik Viola.

– Keress inkább más barátnőt magadnak – tanácsolja a fiú. És mielőtt Viola bármit kérdezhetne, megfordul, és elfut. Másnap Abigél néni és Viola egész nap fekete ribiszkét szednek, közben Nelson úr megint egyfolytában alszik. Amikor befejezik, Abigél néni bemegy a házba süteményt sütni. Nelson úr is felébred, és követi a gazdáját. Biztos abban bízik,

hogy maradt számára egy kis gyümölcs-
kása, amit megehet.

Viola a játszótérre siet. Emma megint ott
ül a homokozóban. Felragyog az arca,
ahogy meglátja Violát.

– Folytatjuk a játékot?

– Miért tűntél el tegnap olyan hirtelen? –
kérdézi Viola.

Emma elkomorodik.

– Haza kellett mennem.

Violának eszébe jut, amit a fiú mondott
neki. Hogy jobban teszi, ha másik barát-
nőt keres magának. Vajon mire céloz-
hatott?

– Legalább elbúcsúzhattál volna. Mindenhol kerestelek – mondja.

– Ne haragudj! – Emma nagyon elszomrodik.

– Nem történt semmi – válaszolja Viola. Először a homokozóban játszanak egy kicsit. Nagyon jól szórakoznak. A zöld szemű fiú butaságokat beszélt, gondolja Viola.

– Menjünk fel a játszóvárba? – kérdezi. Emma rágcsálni kezdi az egyik hajfürtjét.

– Inkább ne – böki ki végül.

– Miért ne? – kíváncsiskodik Viola. Emma megvonja a vállát.

– Túl veszélyes – mormogja.

– Jaj, dehogy veszélyes! – nevet Viola, és elszalad.

A játszóvár elég magas. Része egy egyensúlyozó rúd, egy kötél, egy csúszda

és rudak, amelyekre a gyerekek felhú-
hatják magukat.

– Nem akarunk inkább hintázni? – kérdezi
Emma, amikor odaér. Az arca fehér, mint
egy hóvirág.

– Először másszunk fel! – kiáltja Viola,
és már el is indul felfelé a létrán. – Gyere
fel hozzám! – kiáltja le Emmának. – Ne
félj, segítek.

De Emma megrázza a fejét.

– Gyere le, Viola – suttogja. – Kérlek.

– Mindjárt – válaszolja Viola. – Még egyszer
ki kell próbálnom az egyensúlyozó rudat.

Átfut a rúd egyik oldaláról a másikra,
anélkül hogy egyszer is hozzá kellene
érnie a biztonsági kötelekhez.

– Na, gyere már fel! – kiált le Emmának,
miután átszaladt a másik oldalra. –

Nagyon szórakoztató!

– Mássz le, kérlek! – feleli Emma.

A hangja reszket a félelemtől. És úgy néz
ki, hogy mindjárt elsírja magát!

Ó, te jó ég!

Viola gyorsan visszafut, és ekkor
megtörténik a baj. Megcsúszik a rúdon,
és beleesik a védőhálóba. Emma
hangosan felsikít. De Viola már fut is
vissza a rúdon. Egyáltalán nem ijedt meg.
Mindenkivel előfordul az ilyesmi. Óvato-
san lemászik.

– Na, akkor menjünk
hintázni – kiabálja,
ahogy leér.
De mi történt?
Emma megint eltűnt!

